

ה"ת 12263/02/17 - ע.ק.ס. קלאס קאר (2014) מארקטינג אנד ליסינג בע"מ נגד מדינת ישראל, תומר שאולוף

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 12263-02-17 ע.ק.ס. קלאס קאר (2014) מארקטינג אנד ליסינג בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 53721/2017
בפני כבוד השופטת מיקה בנקי
המבקשת
ע.ק.ס. קלאס קאר (2014) מארקטינג אנד ליסינג בע"מ

נגד
המשיבים
1. מדינת ישראל 2. תומר שאולוף

החלטה

- מונחת בפניי בקשה להחזרת תפוס - רכב פורשה 42-444-70 (להלן: "הפורשה הראשונה"), כאשר הצדדים לדיון הינם הלכה למעשה המבקשת והמשיב 2 (להלן ולשם הנוחות: "המשיב").
- אין מחלוקת בין הצדדים כי ביום 1.2.16 מסר המשיב למבקשת, שהינה עסק לממכר רכבים, את הפורשה הראשונה בתוספת 150 אש"ח, וקיבל תמורתה רכב אחר (ב.מ.וו. מ.ר. 86-808-11). כמו כן אין מחלוקת בין הצדדים כי משך חודשים רבים לא עלה בידי המשיב להסיר את השעבודים שרבו על הפורשה הראשונה, דבר שמנע מהמבקשת להשלים את עסקת מכירתה של הפורשה הראשונה הלאה, לצד שלישי.
- מנקודה זו מתפצלות גרסאותיהם, אף כי איש מהצדדים לא הציג משנה סדורה לרכבים השונים שהחליפו ידיים, לכספים השונים שעברו מיד ליד ולמעורבים השונים בגלגולי אותם רכבים.
- די לעיין מחד, בפתח דבריו של המשיב (עמ' 4-5 בפרוטוקול) לעניין העסקאות השונות בהן היה מעורב, ומאידך בהסברי נציג המבקשת (עמ' 10 בפרוטוקול) לאותו סך של 300 אש"ח ששולם בשיק, הועבר דרך חלפן וחזר במישרין לחשבון המבקשת רק כדי שימסור לגרסתו תשלום במזומן למשיב, ומנגד עדות החלפן (עמ' 12 בפרוטוקול) כי אין כל טעם בגלגול המחאה באופן זה - כדי ללמוד שרב הנסתר על הגלוי וכי תחת כל אבן ורכב מסתתר סיפור חדש.
- לעניין הרכב נשוא הבקשה אפשר לברור ולומר כי לגרסת המבקשת - הפורשה הראשונה נמצאה בחזקתה כל העת, למעט יומיים במהלך חודש נובמבר 2016 בהם ביקש המשיב לקבל את הפורשה הראשונה לידיו על מנת לנסות ולמוכרה הלאה, על אף השעבודים הרובצים עליה. המכירה לא עלתה בידו והמשיב החזיר את הפורשה הראשונה לידי המבקשת. בנוסף, טוענת המבקשת, במהלך אותם חודשים, המשיך המשיב וביצע עסקאות מכירה וקנייה של רכבים אחרים במגרשה, לרבות של רכב פורשה אחר מ.ר. 92-709-71 (להלן: "הפורשה השנייה"). לטענת מנהל המבקשת הוא השתמש בפורשה הראשונה והחנה אותה ליד ביתו, וביום 3.2.17 היא נלקחה משם ע"י משטרת ישראל.
- מאידך, לגרסת המשיב - משלא עלה בידו להסיר את השעבודים שרבו על הפורשה הראשונה, הסכימו

הצדדים כי המשיב "יחליף" את הפורשה הראשונה, המשועבדת, בפורשה אחרת שבעלותה 'נקה', ובהתאם לכך הוא מסר ביום 29.9.16 לידי המבקשת את הפורשה השנייה, ובחודש נובמבר 2016, הוחזרה אליו הפורשה הראשונה.

לא ניתן ע"י המשיב כל הסבר מניח את הדעת לפער הזמנים בין מסירת הפורשה השניה (29.9.16) לבין קבלת הפורשה הראשונה חזרה (22.11.16), והוצג בפניי רק מסמך אחד בין הצדדים במסגרתו נמכרה הפורשה הראשונה מהמשיב למבקשת בפברואר 2016.

לטענת המשיב, בחודש ינואר 2017 עלה בידו להסיר את השעבודים שרצו על הפורשה הראשונה ואז גם מסרה לו המבקשת כי מצאה קונה לפורשה הראשונה. לאור זאת מסר המשיב את הפורשה הראשונה בשנית לידי המבקשת לשם מכירתה, ואולם אז נעלמה הפורשה הראשונה ממגרש המבקשת, נציג המבקשת דחה את המשיב ב'לך ושוב', ועל כן ביום 31.1.17 הגיש המשיב תלונה במשטרה על גניבת רכב.

המשיב הודה כי טרם פנייתו למשטרה לא שלח למבקשת כל פניה בכתב, אף לא באמצעות עורך-דין, אלא רק טען לפניות בעל פה לנציג המבקשת.

6. הרכב נתפס כאמור ע"י משטרת ישראל, אשר הודיעה כי אין לה עמדה בסכסוך בין הצדדים, ומכאן ההליך שבפניי.

7. ההכרעה המונחת לפתחו של בית המשפט בתתו צו לפי ס' 34 בפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] תשכ"ט - 1969 מצומצמת לשאלת החזקה בנכס, וגם בשאלה זו אין הכרעתו של בית המשפט אלא הכרעה ארעית, עד שיידרש בית המשפט האזרחי לתביעה קניינית-חוזית בין הצדדים.

8. בהליך אזרחי רגיל חל הכלל לפיו 'המוציא מחברו עליו הראיה' ועל ביהמ"ש לבחון האם הרים התובע את הנטל אם לאו. במקרה כאן מופנם ההליך האזרחי לתוך המסגרת הפלילית של החזרת תפוס ונמצאו עם שני טוענים לזכות החזקה, וכל אחד מהם הוא כמי שמנסה להוציא מחברו: המשיב הגיש תלונה במשטרה על גניבה - ובעקבותיה נתפס הרכב, והמבקשת הגישה את הבקשה דן להחזרת תפוס - אותו הרכב שנתפס בעקבות התלונה.

9. מאחר ואין עניינו בהכרעה בסכסוך הבעלות או בסכסוך החוזי-כספי בין הצדדים, הרי שהעובדה שהרכב היה בחזקתו של אחד הצדדים היא כראיה לכאורה לזכותו להחזיק בנכס עד להכרעת בית המשפט האזרחי (ר' לדוגמא ב"ש(ת"א) 91075-05).

10. בסוגיית החזקה, גם לשיטתו של המשיב הוא מסר בתחילת חודש ינואר 2017 את החזקה ברכב לידי המבקשת, ומכאן שמאותה עת המבקשת מחזיקה כדין ברכב והוא 'המבקש להוציא מחברו' את החזקה ברכב, ועליו הראיה.

11. במסגרת הראיות המצומצמת שהובאה בפני ובמסגרת הדיון על פי ס' 34 בפקודה אין בידי לקבוע כי יש לתת אמון רב יותר בגרסת המשיב מאשר בגרסת המבקשת. על פי החומר המצוי בפניי הייתה הפורשה בחודש ינואר 2017 בידי המבקשת וזאת ברשות המשיב וביזמתו, וזאת מבלי להכריע בהכרח בשאלה האם הייתה בידי המבקשת ברציפות מאז ספטמבר 2016 או שמא רק מינואר 2017.

דהיינו, מי שהחזיק ברכב בפורשה הראשונה בחודש ינואר 2017 הייתה המבקשת, ומכאן שגם טענת המשיב לזכותו לעשיית דין עצמי אינה יכולה לעמוד משעה שלא "החזיק כדין" בפורשה הראשונה באותה נקודת זמן בה הגיש תלונה במשטרה.

12. אמנם המשיב טוען שבמועד מסוים עלו יחסי הצדדים על שירטון ובעקבות זאת מבקש המשיב להחזיר את הפורשה הראשונה לידי, אך המשיב לא הרים את הנטל בעניין זה ולא הראה כי קיימת לו זכות חזקה הגוברת על זכות המבקשת ומאיינת אותה, וזאת להבדיל מסכסוך חוזי-כספי אשר לא הוברר עד תום.

13. זאת ועוד, העובדה כי המשיב בחר שלא לפתוח בהליך אזרחי להסדרת טענותיו פועלת לחובתו. המשיב הגיש אמנם תלונה במשטרת ישראל, ובעקבותיה נתפס הרכב, ואולם ברי כי משטרת ישראל אינה מכריעה בסכסוך האזרחי בין הצדדים, והעובדה שהמשיב לא 'השלים את המהלך' ע"י פנייה להליך אזרחי רובצת לפתחו. ההליך כאן - שנפתח כאמור ע"י המבקשת - אינו יכול להכריע אלא בזכויות חזקה זמניות של הצדדים ותו לא.

14. סיכומי של דבר, אני מורה כי התפוס נשוא תיק זה יוחזר לידי המבקשת.

15. בנסיבות העניין לא ייעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, ט' ניסן תשע"ז, 05 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.